

Nr 441.

Av herr **Norling m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 2 juni 1950 (nr 295) om tillägg av statsmedel å vissa ersättningar enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete m.m., m.m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 147 föreslås att till ersättningstagare enligt lagen om olycksfall i arbete vissa tillägg skall utgå. Dessa tillägg beräknas efter förlust av arbetsförmåga samt i förhållande till den tidpunkt när olycksfallen inträffat. Härvid har man utgått från att arbetsförmågan skall vara nedsatt till minst 30 procent och högst 50 samt ha inträffat före år 1949, om tillägg skall utgå.

Enligt vår uppfattning kan även en lägre procentsats av arbetsförmågan för den skadade innebära en ekonomisk invaliditet av långt större mått än vad procenten av arbetsförmågan anger.

Vi anser att tillägg bör utgå även om arbetsförmågan nedsatts till 25 procent samt för olycksfall som inträffat under åren 1949—1950. Vi anser likaledes att skäl finnes för att tillägg av livränta för efterlevande make skall utgå även om dödsfallet inträffat under åren 1949—1950. Kostnadsstegringen sedan 1948 är fullgod motivering för att tillägg även utgår på makelivräntor för dessa år.

Med hänvisning till vad vi sålunda anfört får vi föreslå att riksdagen beslutar,

att de förhöjningar som föreslås i Kungl. Maj:ts proposition nr 147 för ersättning för skador vid olycksfall i arbete må utgå även för skador där arbetsförmågan nedsatts till 25 procent och vilka inträffat under åren 1949—1950,

att tillägg å livränta för efterlevande make må utgå även för dödsfall som inträffat 1949—1950 samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta de ändringar i lagtexten som föranledes av motionens yrkanden.

Stockholm den 9 april 1953.

Anton Norling.

G. Öhman.

Ola Persson.